

Sygn. akt III KRS 30/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik (sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania W. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [x]z dnia 15 stycznia 2015 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Suwałkach, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 475,

z udziałem A. R.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 lipca 2015 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (Rada) uchwałą z 15 stycznia 2015 r. nr [x] postanowiła przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Suwałkach Panią asystent

sędziego A. R. (pkt 1) oraz nie przedstawiać 12 kandydatur (pkt 2), w tym adwokata W. K. (skarżący).

Zdaniem Rady za przedstawieniem A. R. przemawiają: 1) ocena kwalifikacji, 2) wnioski płynące z opinii przełożonych, 3) najwyższe poparcie środowiska sędziowskiego. Rada uwzględniła bardzo dobry wynik ukończenia studiów w 2004 r., aplikację etatową sądową, a następnie pozasądową, (w związku z zatrudnieniem na stanowisku asystenta sędziego), bardzo dobry wynik egzaminu sędziowskiego, systematyczne podnoszenie kwalifikacji, nagrody za wywiązywanie się z obowiązków. Z oceny kwalifikacji wynika, że A. R. jest wzorowym pracownikiem i zasługuje na nominację sędziowską. Rada uwzględniła także poparcie udzielone przez Kolegium Sądu Okręgowego w Suwałkach oraz przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w Suwałkach.

Skarżący wniósł odwołania od uchwały Rady, którą zaskarżył w pkt I oraz w pkt II w części dotyczącej nieprzedstawienia jego kandydatury. Zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS oraz art. 60 Konstytucji RP, a także art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS. Skarżący wniósł o uchylenie uchwały w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpatrzenia.

Zdaniem odwołującego się Rada podjęła uchwałę bez wszechstronnego rozważenia sprawy, ponieważ porównując kwalifikacje i doświadczenie odwołującego się z kwalifikacjami i doświadczeniem wybranej kandydatki trudno znaleźć podstawy dla przyjęcia wyrażonego w uzasadnieniu uchwały Rady stanowiska, zgodnie z którym ogólna ocena kwalifikacji odwołującego się nie jest tak dobra, jak ocena kwalifikacji A. R.. Odwołujący się dodatkowo podnosi, że w innym postępowaniu nominacyjnym (zakończonym uchwałą [x]), w którym uczestniczył zarówno on jak i A. R., Rada podzieliła stanowisko Zespołu oceniającego, że to odwołujący się jest jednym z dwójki najlepszych kandydatów uczestniczących w tamtym postępowaniu, podczas gdy A. R. nie została tak oceniona. W uzasadnieniu skarżonej uchwały Rada nie wyjaśniła, dlaczego dokonała diametralnie odmiennej oceny całościowej obu kandydatur, w szczególności zaś dlaczego kandydatura oceniona poprzednio jako gorsza od kandydatury skarżącego została uznana za najlepszą.

Rada wniosła o oddalenie odwołania podnosząc, że podejmując zaskarżoną uchwałę nie zastosowano dyskryminujących skarżącego kryteriów oceny. Wskazane w uzasadnieniu uchwały kryteria oceny zostały zastosowane jednolicie do wszystkich kandydatów. Rada nie kwestionuje długoletniego i bogatego doświadczenia zawodowego skarżącego, jednakże w tym postępowaniu konkursowym uzyskał on wyraźnie niższe poparcie środowiska sędziowskiego od wybranej kandydatki.

A. R. w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie podnosząc, że skarżący zmierza do dokonania przez Sąd Najwyższy ponownej merytorycznej oceny kandydatur na stanowisko sędziego. Podniosła także, że w postępowaniu nominacyjnym zakończonym uchwałą Rady z 7 maja 2014 r. uzyskała wyższe poparcie środowiska sędziowskiego niż odwołujący się, w obecnej procedurze nominacyjnej została oceniona przez innego sędziego wizytatora, zaś ocena kwalifikacji uwzględnia bardziej aktualne dane dotyczące jej pracy. Ponadto uzyskała zdecydowanie wyższe poparcie od odwołującego się, który z kolei uzyskał niższe poparcie niż we wcześniejszym postępowaniu nominacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Odwołanie nie ma uzasadnionych podstaw.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, jego kognicja do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydata na sędziego lub jego kontrkandydatów (wyroki Sądu Najwyższego z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11; z 12 czerwca 2013 r., III KRS 200/13; z 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14). Domeną Rady jest także wybór kryteriów oceny oraz przypisanie poszczególnych kryteriom określonej wagi przy ocenie kandydatów w danym postępowaniu konkursowym (wyrok Sądu Najwyższego z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Tymczasem formułując zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 oraz 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS

odwołujący się zmierza do wzruszenia uchwały na tej podstawie, że we wcześniejszej procedurze został uznany za kandydata lepszego od kandydatki wybranej w niniejszej sprawie oraz z tego powodu, że jego doświadczenie zawodowe jest większe od wybranej kandydatki, a przez to zasługuje na wyższą ocenę.

Sąd Najwyższy podziela pogląd wyrażony w odpowiedzi Rady na odwołanie, zgodnie z którym wyniki postępowań konkursowych, w szczególności zaś dokonana w ich toku ocena kandydata (kandydatów), nie są wiążące dla innych postępowań konkursowych. Każde postępowanie konkursowe ma odrębny charakter. Dotyczy konkretnego stanowiska sędziowskiego. Biorą w nim udział różni kandydaci, których całościowej oceny dokonuje Rada. Okoliczność, że w innym postępowaniu konkursowym kandydat został rekomendowany przez Zespół, bądź został uznany przez Radę za wyróżniającego się kandydata, który jednak ostatecznie nie został wybrany, nie kreuje po stronie takiego uczestnika postępowania uzasadnionego prawnie oczekiwania, że w kolejnym konkursie zostanie równie wysoko oceniony na tle pozostałych uczestników.

Niezależnie od powyższego, zarzut naruszenia art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS przez uznanie, że „kierując się kryteriami ustawowymi, kandydatura Pani A.R. zasługuje na ocenę wyższą niż kandydatura skarżącego” nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd Najwyższy z uwagi na wspomniany wyżej zakres kognicji w postępowaniu odwoławczym od uchwały Rady. Wybór kandydata, dokonywany po przeprowadzeniu całościowej oceny uwzględniającej zwłaszcza kryteria wymienione w art. 35 ustawy o KRS, należy do Rady. Sąd Najwyższy uprawniony jest jedynie do weryfikowania, czy kryteria z tego przepisu zostały zastosowane zgodnie z prawem. Oceniając zasadność zarzutu naruszenia art. 35 ustawy o KRS Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do kwestionowania wyniku całościowej oceny tych kryteriów dokonanej przez Radę przez uznanie, że inny kandydat zasługuje na wyższą ocenę, niż kandydat wybrany przez Radę. Ponadto, czego skarżący nie zauważa koncentrując się na uwypukleniu własnego doświadczenia zawodowego, w niniejszym postępowaniu Rada dokonała wyboru na podstawie zastosowanych łącznie kryteriów oceny kwalifikacji, opinii przełożonych oraz poparcia środowiska sędziowskiego. Tymczasem, jak wynika to z utrwalonego orzecznictwa Sądu

Najwyższego, żadne kryterium oceny postrzegane samodzielnie nie ma decydującego znaczenia dla wyboru kandydata na sędziego (wyroki Sądu Najwyższego z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14).

Brak również podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 60 Konstytucji RP w związku z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Z uzasadnienia uchwały wynika, że dokonując wyboru kandydatury A. R. Rada kierowała się następującymi przesłankami: 1) oceną kwalifikacji; 2) opiniami na temat pracy; 3) poparciem środowiska sędziowskiego. Z uzasadnienia uchwały ani dokumentacji postępowania nie wynika, by odwołującemu się ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących jego kandydaturę kryteriów, bądź by Rada zastosowała wskazane w uzasadnieniu uchwały kryteria z naruszeniem zasady równości. Przypomnieć należy, że rozpoznając odwołanie od uchwały Rady Sąd Najwyższy nie porównuje kandydatur, ale ocenia, czy uwzględnione przez Radę w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób w stosunku do uczestniczących kandydatów.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.